

Sanja Filipović

METODIKA LIKOVNOG VASPITANJA

I

OBRAZOVANJA

PREDŠKOLSKI UZRAST – ZLATNO DOBA DEČJEG STVARALAŠTVA

- Za razliku od prevaziđenog shvatanja da su stvaralačke sposobnosti privilegija pojedinaca, koje je igra slučaja nagradila posebnim talentima sve više se prihvata mišljenje da je *kreativnost* kao opšteljudska potreba prisutna u svakom detetu.

Dečija igra

- Iako bez unapred postavljenih “umetničkih” namera stvaranja u **dečijoj igri** se vidi **prototip stvaralaštva**.
- Ono što dete posuđuje jeste “ekspresija” kao i kapacitet za “čuđenje”

- Dete iako sa suženim obimom saznatih činjenica zapaža ono što odrasli često i ne primećuju kao što su neobične ideje, uglovi posmatranja, asocijativne veze, zapažanje detalja i sl).
- Dete je okrenuto prvenstveno *procesu* a ne *produktu* svoje stvaralačke aktivnosti

Primer procesa

Kada dete koje je “šaralo” na listu papira zapitamo šta je nacrtalo, moguće je da nam jednog dana da jedan a sutradan sasvim drugi odgovor (sl. tumačenju “Rošarhovich mrlja”).

- Dete nema kritičan odnos prema svom “produktu”(sopstvenom likovnom radu), što ga razlikuje u odnosu na odraslog umetnika. Predškolsko dete zanima gotovo isključivo **proces** plesanja, slikanja prstima, pevanja ili ostalih “interakcija” **sprovedenih kroz igru.**

Opadanje stvaralačkog izražavanja

- Zapaža se kad deca pođu u školu. Najčešće iz razloga što škola neguje “potcenjivački” stav prema *igri*.
- Na *igru* se gleda kao aktivnost suprotstavljenju učenju. Sa igrom počinje da se “gasi” i stvaralačko izražavanje deteta.
- Za shvatanje suštine dečjeg stvaralaštva nije dovoljno pozabaviti se samo njegovim **proizvodima** (npr. likovnim radovima) , nego treba obratiti pažnju i na **proces** njihovog nastajanja.

Zaključak

- Na dečije *stvaralaštvo* ne treba gledati kao na urođenu osobinu koja će se razviti sama od sebe. Organizovani uticaji i **usmeravanja** na dete su **potreban** uslov njegovog daljeg razvoja vizuelno-likovne kreativnosti.